

Beginselprogram

Actieprogram

Statuten

Rode Morgen

Beginselprogram en actieprogram

vastgesteld op 7 januari 1996, maart 2008
en april 2022

Statuten Rode Morgen

vastgesteld op 21 november 2015

Rode Morgen

Postbus 51245

3007 GE Rotterdam

www.rodemorgen.nl

Inhoud

Beginselprogram

Voorwoord	5
1 Ontwikkeling van het kapitalisme in Nederland	7
2 Imperialisme: toename van de massa van ellende	11
<i>Dictatuur monopolies staat maatschappelijke vooruitgang in de weg</i>	13
3 Aan de vooravond van een nieuwe stormloop	19
<i>Bankroet modern revisionisme</i>	21
<i>Wereldwijd groeit het verzet</i>	22
4 Klassenstrijd arbeiders is de basis van onze politiek	25
<i>Van defensief naar offensief</i>	28
5 Alleen het echte socialisme heeft toekomst	31
<i>Lessen tegen verval</i>	35
6 Nieuwe marxistisch-leninistische arbeiderspartij.....	37
<i>Naar een massapartij van het werkende volk</i>	40
7 Actie-eenheid en internationalisme.....	43
<i>Hun strijd onze strijd</i>	44

Actieprogramma

Actieprogramma	47
I Voor de verbetering van de sociale positie van de arbeidersklasse en de werkende massa	51
II Voor de ontplooiing van de strijd van de werkende massa's	57
III Voor internationale strijd en solidariteit	61

Statuten

Voorwoord	65
1 Lidmaatschap	69
2 Organisatie	73
3 Basiseenheden	77
4 Leidende organen	79
5 Controle Commissie	83

Voorwoord

Alleen het echte socialisme biedt de volkeren op de wereld toekomstperspectief. Het imperialistisch wereldsysteem schudt op haar grondvesten, het heeft zich verstrikt in tegenstellingen die het niet op kan lossen.

De internationalisering van de productie leidt niet tot orde, maar tot steeds grotere wanorde en conflicten. De vooruitgang van de moderne wetenschap en technische kennis scheppen verwachtingen die niet waar gemaakt worden. De mensheid heeft de middelen en voorwaarden geschapen om iedereen een goed leven te kunnen verzekeren, maar het kapitalisme breekt deze aan stukken.

Verworvenheden en rechten van werkende mensen blijken onder burgerlijk-democratische verhoudingen even tijdelijk en voorwaardelijk als verkiezingsbeloften.

De opeenhoping van absolute rijkdom in handen van een steeds kleinere groep rijken in tegenstelling tot de opeenhoping van absolute armoede bij miljoenenmassa's, brengen arbeiders en werkenden over heel de wereld in opstand.

We staan aan de vooravond van een nieuwe stormloop op het imperialistisch wereldsysteem.

Om de toekomst te bevechten zal de arbeidersklasse zich zélf met de politiek moeten gaan bemoeien. Alleen het echte socialisme biedt perspectief.

Zonder een marxistisch-leninistische massapartij zal de arbeidersklasse in Nederland zich niet succesvol bij deze internationale revolutionaire strijd kunnen aansluiten.

De Rode Morgen stelt zich tot taak in Nederland de partij van de arbeidersklasse van de grond af opnieuw op te bouwen, in de beste traditie van de revolutionaire Nederlandse communisten.

De fundamentele uitgangspunten van de Rode Morgen zijn neergelegd in dit beginselprogramma.

Hoofdstuk 1

Ontwikkeling van het kapitalisme in Nederland

De ontwikkeling van het kapitalisme wordt bepaald door de fundamentele tegenstelling tussen de maatschappelijk georganiseerde productie en de private kapitalistische toe-eigening van de geproduceerde rijkdom.

Het kapitalisme in Nederland ontwikkelde zich bijzonder traag in de 19e eeuw. De bourgeoisie leefde voornamelijk van koloniale roof, gepaard met geldhandel en van de opbrengsten van landbouw en veeteelt.

De vrije toegang die particuliere kapitalisten tot Indonesië verwierven en de ontwikkeling van de industrie in Duitsland, legden de basis voor de groei van het industriekapitaal in Nederland.

Dit leidde aan het einde van de 19e eeuw tot een versnelde economische expansie. De uitvoer van kapitaal ging een grotere rol spelen en er trad een sterke concentratie en versmelting op van industrie- en bankkapitaal; overgaand in monopolievorming. Zo vormde zich aan het begin van deze eeuw het financierskapitaal en daarmee het Nederlandse imperialisme.

De groei van de industrie leidde ook tot de opkomst van het moderne proletariaat.

Toch bleef de grootindustrie nog lange tijd relatief zwak ontwikkeld.

Reeds tijdens de tweede wereldoorlog trof de Nederlandse bourgeoisie voorbereidingen om zich na de overwinning op het fascisme weer als heersende klasse te vestigen.

De monopoliekapitalisten vreesden het verlangen onder brede lagen van het volk naar fundamentele maatschappelijke veranderingen.

Zij sloten zich aan bij imperialistische bondgenootschappen zoals de NAVO, gericht tegen de toen nog socialistische landen.

In Nederland drukte dit antisocialistisch offensief zich uit in de oprichting van corporatistische instellingen. De reformisten in de leiding van PvdA en vakbeweging mochten deelnemen aan de regering, de SER, de Stichting van de Arbeid en dergelijke. Hiermee werd gepoogd de klassensamenwerking van staatswege aan de arbeidersklasse op te leggen.

Wederopbouw, vervanging van vernietigde productiemiddelen en herstel van de infrastructuur leidden een lange periode van economische groei in. In de 50-er jaren werd door staatsingrijpen en met gebruik van kapitaal uit de VS een industrialisatiegolf in gang gezet, waardoor de productieverkrachten in Nederland zich tot een hoog niveau ontwikkelden.

Een aantal grote monopolies hebben zich tot multinationals ontwikkeld met als thuisbasis Nederland, waarvan de economie voor een groot deel op de export is gericht.

De Nederlandse bourgeoisie is op wereldschaal te zwak om zelfstandig een rol van betekenis te spelen, zij kan haar imperialistische doelen alleen nastreven in verbintenis met andere groepen imperialisten.

Het monopoliekapitaal heeft ook het monopolie op de staatsmacht verworven, en is met het staatsapparaat versmolten. Het kapitalisme in Nederland is uitgegroeid tot staatsmonopoliekapitalisme. De monopolies hebben de alleenheerschappij over de gehele maatschappij in handen genomen en zijn daarmee de hoofdvijand van de gehele werkende bevolking in Nederland geworden.

Hoofdstuk 1

Hoofdstuk 2

Imperialisme toename van de massa van ellende

Het imperialisme heeft zich verstrikt in tegenstellingen die het zelf niet op kan lossen.

De groei van de productiekrachten en de concentratie van kapitaal leiden tot de vorming van steeds grotere concerns en tot vergaande vermaatschappelijking en internationalisering van de productie.

Monopolisering en internationalisering vereisen planmatige productie binnen de concerns en de multinationals. Door het kapitalistisch privé-bezit van productiemiddelen leiden monopolisering en internationalisering niet tot ordening en regelmaat, maar tot verscherpte concurrentiestrijd op

een hoger niveau; tussen monopolies, multinationals en groepen imperialistische landen.

Van de arbeidersklasse wordt in het productieproces een steeds grotere inzet van hoofd en handen vereist. Maar de arbeidersklasse wordt het recht onthouden de mogelijkheden, die de moderne productiekrachten bieden, te gebruiken ter verbetering van de werk- en leefomstandigheden van alle werkende mensen. Moderne technieken en productiemethoden maken het mogelijk in de behoeften van alle mensen op de wereld te voorzien.

De kapitalistische productieverhoudingen, waarbij de door de arbeiders geschapen rijkdom wordt geconcentreerd in de handen van een steeds kleinere groep monopolies, staan dit in de weg.

De uitbreiding van de productie raakt steeds weer in tegenspraak met de beperking van afzetmogelijkheden. In het kapitalistische systeem, waar alleen geproduceerd wordt voor de maximale winst, is deze tegenstelling onoplosbaar. Het gevolg is dat de moderne productiekrachten in opstand komen tegen de kapitalistische eigendomsverhoudingen. Zo ontstaan wetmatig optredende economische crises, waarbij een deel van de productiekrachten wordt vernietigd.

Onder kapitalistische verhoudingen worden vergroting van wetenschappelijke kennis en de toepassing van nieuwe technieken niet benut om op

verantwoorde wijze groei en verbetering van de levensomstandigheden van de werkers te bewerkstelligen. Kapitalistische productie leidt tot vergaande afbraak van het milieu en tot milieurampen, omdat alleen de maximale winst en het directe profijt tellen.

De concurrentie tussen imperialisten leidt tot een voortdurende strijd om afzetmarkten, grondstoffen en invloedssferen. Dit is de oorsprong van imperialistische interventie en van onrechtvaardige oorlogen.

Dreigende vernietiging van de bestaansvoorwaarden van het leven op aarde en verscherpte uitbuiting en onderdrukking roepen verzet op van arbeiders, werkende mensen en onderdrukte volkeren. De tegenstellingen waar het imperialisme zich in heeft verstrikt schreeuwen om een oplossing.

Dictatuur monopolies staat maatschappelijke vooruitgang in de weg

Om de lang aanhoudende periode van economische groei na de tweede wereldoorlog niet in gevaar te brengen werden in Nederland - onder druk van arbeidersstrijd of om deze te vermijden - van bovenaf een aantal hervormingen toegestaan, zoals de sociale wetgeving, de vijfdaagse werkweek en reële loonsverhogingen.

Met het begin van de 70-er jaren eindigde de periode van lang aanhoudende groei. De investeringen werden ingezet om bedrijven te rationaliseren, versterkt te mechaniseren en te automatiseren. Dat was het begin van een alles omvattende aanval op het loon, de werkgelegenheid, de rechten en verworvenheden van de werkende bevolking en een verscherpte uitbuiting van de arbeiders.

Kapitalistische concurrentie komt overeen met: 'eten of opgegeten worden'. Vooral de inzet van micro-elektronica leidt tot versnelde concentratie van kapitaal en het uit de markt drukken van kleinere bedrijven. De crises in het begin van de 80-er en 90-er jaren hebben dit proces versneld.

Concurrentie op Europese en wereldschaal leidt tot het sterk inkrimpen en sluiten van complete industrietakken in Nederland en de verplaatsing van industrieën naar andere landen waar een hogere winst te halen is.

De nieuwe technieken die in de jacht naar maximale winst worden ontwikkeld, dwingen de kapitalisten om het productieproces en het vaste kapitaal steeds sneller te vernieuwen.

De enorme investeringen die de inzet van nieuwe technologieën vergen, gaan meer en meer de mogelijkheden van de afzonderlijke concerns te boven. Dit noodzaakt het samen-gaan, fuseren of overnemen van bedrijven op Europese en op wereldschaal. Op deze wijze is de concentratie van kapitaal enorm toegenomen.

De monopolies bekostigen hun investeringen hoofdzakelijk uit de herverdeling van het nationaal inkomen en het opvoeren van de staatschuld, ten laste van werkenden, werklozen, kleinere bedrijven en zelfstandigen.

Zo is niet alleen de productie vermaatschappelijkt, maar krijgen ook de investeringen een maatschappelijk karakter.

Dit alles heeft tot gevolg dat massawerkloosheid opnieuw, zoals in de jaren dertig, een structureel verschijnsel is geworden. Na iedere economische crisis blijft de werkloosheid op een hoger niveau steken dan daarvoor.

De concentratie op 'kernactiviteiten' - dat wil zeggen die onderdelen die maximaal winstgevend zijn - duwt een steeds groter deel van de werkende bevolking naar flexibel, rechteloos werk.

Nieuwe technieken worden gebruikt om de werkdruk van een kleiner wordende groep enorm op te voeren, terwijl een steeds grotere groep van deelname aan de maatschappelijke productie wordt uitgesloten.

Door loondaling, belasting- en lastenverhogingen, prijsstijgingen en het korten op of afschaffen van sociale uitkeringen worden het totale arbeidsloon en de inkomens van arbeiders en werkenden naar beneden gedrukt.

Sociale hervormingen staan onder druk of worden afgebroken. De herverdeling van het nationaal inkomen ten gunste van de monopolies ver-

oorzaakt de sloop van alle openbare sociale voorzieningen. De Nederlandse bourgeoisie roept zo het verzet uit alle lagen van het volk over zich af.

De monopoliekapitalisten - die een klein deel van de bourgeoisie vormen - controleren het staatsapparaat. Daarmee beschikken zij over de macht om hun heerschappij en belangen te verdedigen tegenover de werkende bevolking.

De monopoliekapitalisten gebruiken in de huidige periode de burgerlijke democratie als heerschappijvorm. Om de dictatuur van een handjevol monopolisten aan het zicht van de massa te onttrekken, wordt het burgerlijk parlement ingezet. De grote parlementspartijen zijn de belangrijkste sociale steunpilaren van deze dictatuur. Hun functie is het om onder de bevolking een massabasis te verzekeren voor de belangen van het monopoliekapitalisme.

Onder burgerlijk-democratische verhoudingen heersen de monopoliekapitalisten voornamelijk door misleiding en bedrog. Hiertoe bedienen zij zich onder andere van de massamedia en moderne communicatietechnieken.

Burgerlijke democratie betekent voor de massa van het volk in de eerste plaats bedrog, maar ook geweld.

Leger, politie, justitie en geheime diensten vormen de kern van het staatsapparaat. In toenemende mate wordt dit staatsapparaat geoefend,

beproefd en krijgt het extra bevoegdheden om de strijd van de arbeidersklasse en de volksmassa's te onderdrukken.

Extreemrechtse en fascistische organisaties worden opgekweekt om de arbeidersklasse te verdelen en om als terreurgroepen ingezet te kunnen worden.

De arbeidersklasse vecht voor uitbreiding van de rechten van alle werkenden en verdedigt daartoe ook de beperkte burgerlijk-democratische rechten en vrijheden; om haar strijd verder te kunnen ontplooiën.

De bourgeoisie kan door toegevingen proberen om de arbeidersklasse van revolutionaire klassenstrijd af te houden en haar in reformistisch vaarwater te leiden. Crises en economische neergang maken dit in toenemende mate onmogelijk.

De ervaringen van de internationale arbeidersbeweging maken duidelijk dat de monopoliekapitalisten tot iedere gewelddaad bereid zijn om hun heerschappij veilig te stellen.

Als de bourgeoisie haar dictatuur niet meer op burgerlijk-democratische wijze uit kan oefenen, zal zij proberen de burgerlijke rechten opzij te schuiven en een openlijk gewelddadige, fascistische dictatuur in te stellen.

Hoofdstuk 2

Hoofdstuk 3

Aan de vooravond van een nieuwe stormloop

Na de tweede wereldoorlog en de overwinning van de Chinese revolutie, leefde bijna de helft van de wereldbevolking in socialistische landen of in volksdemocratische landen, waar de eerste stappen richting socialisme waren gezet.

In 1956 slaagden revisionistische bureaucraten in de leiding van de Sovjet-Unie erin om de macht te grijpen. De moderne revisionisten herstelden het kapitalisme in een nieuwe vorm: het bureaucratisch monopolie-kapitalisme. Uit de bureaucratie in de leiding van partij, staat en economie vormde zich een nieuwe heersende klasse, die de collectieve en ge-

nationaliseerde productiemiddelen feitelijk tot haar eigen bezit maakte. De arbeidersklasse werd teruggeworpen tot de positie van uitgebuite, onderdrukte klasse - beroofd van de staatsmacht en de zeggenschap over de vruchten van haar arbeid. Met behulp van de revisionistische leiders in de meeste landen van het socialistische blok werd ook daar de socialistische opbouw afgebroken en de kapitalistische weg ingeslagen. Op deze basis ontwikkelde zich de Sovjet-Unie in de 70-er jaren tot sociaalimperialistische supermacht, die een reeks van landen uit het vroegere socialistische blok in een situatie van neokoloniale afhankelijkheid dwong en met het VS-imperialisme wedijverde om grondstoffen, afzetmarkten, militaire steunpunten en invloedssferen.

Na het herstel van het kapitalisme in de Sovjet-Unie werd het socialistische China het revolutionair bolwerk van de internationale arbeidersklasse en de onderdrukte volkeren, tegen imperialisme en sociaalimperialisme.

Deze periode eindigde met het revisionistisch verval van de leiding van de Chinese Communistische Partij en leidde - na de dood van Mao Zedong - tot herstel van het kapitalisme in China.

Bankroet modern revisionisme

De Verenigde Staten zijn als de sterkste imperialistische macht uit de tweede wereldoorlog naar voren gekomen.

Gedurende lange tijd vormde de rivaliteit om de wereldheerschappij tussen de twee supermachten VS en Sovjet-Unie het hoofdgevaar voor het uitbreken van een nieuwe wereldoorlog.

De strijd van de volkeren in de ontwikkelingslanden voor nationale en sociale bevrijding heeft de supermachten zware slagen toegebracht.

Na de snelle groei in het socialisme, stagneerde de economische ontwikkeling onder het bureaucratisch kapitalisme. Versnelde automatisering en vooral de toepassing van microprocessors in de andere geïndustrialiseerde landen leidden tot de ondergang in de internationale concurrentiestrijd van het bureaucratisch kapitalisme in de Sovjet-Unie en Oost-Europa. Onder druk van de strijd van de volksmassa's in deze landen werden burgerlijk-democratische rechten afgedwongen. De heersende bureaucraten gingen over tot hervormingen in westers-kapitalistische richting.

De ineenstorting van de Sovjet-Unie en de Oost-Europese regimes toont het volledig bankroet van het modern revisionistisch bedrog. Het huidige Rusland is voorlopig gedwongen om af te zien van het streven naar wereldheerschappij.

Het bankroet van de bureaucratisch kapitalistische heerschappijvorm is

door de imperialisten voorgesteld als het 'einde van het socialisme'. Blijvende vrede, welvaart en burgerlijk-democratische rechten heeft de 'nieuwe wereldorde' echter niet gebracht. Door dit bankroet hebben de tegenstellingen in het imperialistisch wereldsysteem zich juist verscherpt en wordt het uitbreken van crises versneld.

Op het wereldtoneel ontwikkelen zich andere imperialistische grootmachten, die in een bepaalde mate ook de wereldheerschappij van de VS ter discussie stellen.

Wereldwijd groeit het verzet

Concentratie van kapitaal en verhoogde concurrentie dwingen tot aansluiting van landen in grotere economische zones, zoals de Europese binnenmarkt. De Europese monopolies proberen hiermee hun positie op wereldniveau te versterken, over de ruggen van de arbeidersklasse en de werkende mensen in Europa. En ten koste van de werkende massa's in de neokoloniale landen, die gebukt gaan onder verscherpte uitbuiting en roof van de imperialisten en de nationale bourgeoisie.

De verdeling van de wereld onder imperialisten en internationale monopolies volgens hun verdragen en afspraken, loopt keer op keer uit de pas met de krachtsverhoudingen op economisch vlak. Onrechtvaardige nationalistische oorlogen en gewapende conflicten weerspiegelen de toegenomen concurrentiestrijd.

Vermaatschappelijking op wereldschaal - of internationalisering - van de productie botst tegen de grenzen die het imperialisme stelt.

De opeenhoping van rijkdom in handen van een kleiner wordende groep multinationals staat in steeds krasser wordende tegenspraak tot de toename van de massa van ellende voor miljarden mensen.

Na formele onafhankelijkheid te hebben verworven, zijn de vroegere kolonies in een positie van neokoloniale afhankelijkheid gedwongen. Internationale organisaties van de imperialisten manipuleren met schulden, leningen en aflossingen in hun streven om de belangen van de monopolies veilig te stellen. Met interventielegers van de imperialisten wordt gepoogd directe controle uit te oefenen.

De afschaffing van de dienstplicht in Nederland en de omvorming naar een beroepsinterventieleger dienen om de belangen van het Nederlands imperialisme in Europees verband tegenover de strijdende arbeiders en volksmassa's door te zetten.

Onder druk van oorlogen, brute repressie, vernietiging van milieu en bestaansmiddelen - en uitbuiting door de imperialisten en de nationale bourgeoisie, groeit wereldwijd het verzet en de revolutionaire strijd van de internationale arbeidersklasse en de volksmassa's.

Aan de vooravond van de nieuwe stormloop op het imperialistisch wereldsysteem, staat het gebouw reeds op z'n grondvesten te schudden.

Hoofdstuk 3

Hoofdstuk 4

Klassenstrijd arbeiders is de basis van onze politiek

Het kapitalisme heeft met de vorming van de arbeidersklasse zijn eigen doodgravers voortgebracht.

De belangen van de arbeidersklasse zijn fundamenteel tegengesteld aan die van het monopoliekapitaal. Deze tegenstelling is onverzoenlijk.

De arbeidersklasse is de schepper van alle maatschappelijke rijkdom. De arbeidersklasse bezit zelf geen productiemiddelen, maar wordt daarentegen door de kapitalisten van de vruchten van haar arbeid beroofd. Als drager van de maatschappelijke grootproductie is zij de enige werkelijk revolutionaire klasse.

Klassediscipline en solidariteit hebben de arbeiders verworven - samenwerkend in grootbedrijven.

Dit alles stelt de arbeidersklasse in staat om de leiding in de klassenstrijd te nemen.

Vanaf haar ontstaan heeft de arbeidersklasse voortdurend moeten vechten voor verbetering en verdediging van haar rechten, arbeidsvoorwaarden en levensomstandigheden.

Alle verworven rechten zijn tijdelijk en voorwaardelijk. In hun dagelijkse strijd vechten de arbeiders en werkenden tegen de gevolgen van het kapitalisme. Het omverwerpen van de heerschappij van de monopoliekapitalisten vereist echter van de arbeidersklasse bewust revolutionair handelen.

In Nederland waren na de tweede wereldoorlog brede lagen van de werkende bevolking de mening toegedaan dat er fundamentele veranderingen in de maatschappijorde moesten worden bewerkstelligd.

Het revisionistisch verval van de CPN was er de oorzaak van dat de arbeidersklasse haar revolutionaire leiding moest ontberen.

De periode na de oorlog van langdurige economische groei en hervormingen van bovenaf, is door het reformisme benut om het waanidee van een stabiel kapitalisme onder de werkende bevolking te verbreiden en een stevige greep op de arbeidersbeweging te verkrijgen.

In plaats van klassenstrijd tegen de monopoliekapitalisten, propageren en praktiseren de reformisten klassenverzoening, om zo de strijd van de arbeiders te verlammen en het kapitalistisch systeem te beschermen.

De revisionisten gebruiken marxistisch-leninistische begrippen om in werkelijkheid de principes van het marxisme-leninisme te vervalsen. Dit drukt zich uit in een reformistische politiek. Doordat de revisionistische bureaucraten zich op het marxisme-leninisme beriepen, kon het verschil tussen woord en daad gebruikt worden om onder de internationale arbeidersklasse en onderdrukte volkeren verwarring te zaaien over de werkelijke inhoud van het socialisme en over de socialistische weg naar nationale en sociale bevrijding.

Na de ineenstorting van de bureaucratisch-kapitalistische regimes in de Sovjet-Unie en Oost-Europa, hebben de revisionistische bureaucraten deze misleiding voortgezet door - samen met de ideologen van het westerse imperialisme - het socialisme als oorzaak aan te wijzen voor hun eigen falen.

Het neorevisionisme verleent steun aan deze praktijken, door de revisionistische bureaucraten vrij te pleiten, hun machtsgreep te verdoezelen en hun misdaden tegen de arbeidersklasse, werkende bevolking en de onderdrukte volkeren te vergoelijken.

Het kapitalisme is niet pas hersteld op het moment van de onvermijdelijke ineenstorting van de bureaucratisch-kapitalistische regimes; de kapitalistische restauratie vond al plaats na de machtsgreep van de

revisionisten. De ineenstorting van de bureaucratische regimes in de vroeger socialistische landen tekende alleen maar het volledig bankroet van deze revisionistische vervalsing.

Het reformisme - dat de strijd van de arbeiders afleidt naar het bedelen om beperkte en tijdelijke hervormingen binnen de kaders van het kapitalisme - is de belangrijkste burgerlijke invloed binnen de arbeidersbeweging, die teruggedrongen en verslagen moet worden om het bewustzijn van de arbeidersklasse en haar revolutionaire strijd te helpen ontwikkelen en op een hoger niveau te brengen.

Het revisionisme moet bestreden en weerlegd worden om het socialisme weer nieuw aanzien te kunnen verschaffen.

De tegenhanger van die rechtse opportunistische politiek is het linkse sektarisme, dat door een schijnradicale politiek en praktijk eveneens de arbeiders van het socialisme en de revolutionaire politiek afhoudt.

Van defensief naar offensief

In Nederland bevindt de arbeidersklasse zich strategisch nog in het defensief. Het politiek bewustzijn van de arbeidersklasse is niet in overeenstemming met de werkelijke situatie. De klassenstrijd in eigenlijke zin is nog weinig ontwikkeld, maar hoofdzakelijk gericht op de verdediging van de positie van de werkenden en uitkeringsgerechtigden. Een re-

volutionaire massapartij ontbreekt.

Sinds het einde van de 80-er jaren is de strijd van de arbeidersklasse en van de andere lagen van het volk weer met sprongen in omvang toegenomen. Deze strijd begeeft zich echter nog zelden buiten het kader van (vakbonds)acties voor economische eisen.

Niet alleen wordt ten tijde van crises de economische positie van de arbeidersklasse afgebroken, ook de rechten van de arbeidersbeweging en de burgerlijke democratie staan onder druk. De instrumenten die de staat ter beschikking staan om de werkende bevolking te onderdrukken worden beproefd, uitgebreid en op hun bruikbaarheid getest.

De reformisten in de vakbondstop treden op voor het ombuigen van de strijd van de werkers naar het ondersteunen van maatregelen die het stervende kapitalisme van zijn ongeneeslijke ziekte moeten genezen.

De strijd van de arbeidersklasse zal daartegenover gericht moeten worden op het volledig ontplooiën van de kracht van georganiseerde werkers in zelfstandige - van de controle van de vakbondsleiding onafhankelijke - gevechten, die meer en meer een politiek karakter zullen aannemen.

Tegenover de verdeeldheid die de bourgeoisie probeert te zaaien door concurrentiedenken, nationalisme en racisme te propageren, is het noodzakelijk alle werkers in Nederland - buitenlanders en Nederlanders - te integreren in de strijd van de verenigde arbeidersklasse in Nederland.

Hoofdstuk 4

Het werk van de revolutionaire partij tijdens de fase van het strategisch defensief is gericht op de overgang van de strijd van de arbeidersklasse naar het strategisch offensief en het voorbereiden van de revolutie. Zonder een marxistisch-leninistische massapartij zal de arbeidersklasse deze revolutionaire strijd niet succesvol kunnen voeren.

Hoofdstuk 5

Alleen het echte socialisme heeft toekomst

Het kapitalisme heeft de feodale maatschappij vervangen. Onder de kapitalistische uitbuitingsverhoudingen zijn de productiekrachten tot ongekende omvang ontwikkeld. Meer en meer kapitaal concentreert zich in handen van een steeds kleiner wordende groep wereldomspannende concerns en groepen van concerns. Vermaatschappelijking en internationalisering maken planmatige organisatie van de productie noodzakelijk. Het kapitalisme heeft zo alle benodigde materiele voorwaarden voor het socialisme geschapen.

De uitbuiting en de productie voor de winst blijven echter bestaan. De beheersing van het productieproces in afzonderlijke bedrijven of sectoren, leidt daarom tot steeds wildere onbeheerstheid in het geheel van de wereldeconomie.

De heerschappij van de monopolies en de kapitalistische eigendomsverhoudingen staan iedere maatschappelijke vooruitgang in de weg.

Slechts door de omverwerping van de kapitalistische heerschappij en de opbouw van de socialistische maatschappijorde zullen uitbuiting en onderdrukking van de werkende massa's kunnen worden afgeschaft.

Na het veroveren van de politieke macht zal de arbeidersklasse de dictatuur van het proletariaat oprichten - dictatuur van de meerderheid over de minderheid die de heerschappij van het kapitaal wil herstellen - en de meest uitgebreide democratie door en voor het werkende volk. Daarmee zijn ook de voorwaarden geschapen om een werkelijk einde te maken aan de politieke en economische achterstelling van vrouwen.

De arbeidersklasse zal de staatsmacht gebruiken om de monopoliekapitalisten te onteigenen, het privé-eigendom van productiemiddelen af te schaffen en alle productiemiddelen in gemeenschappelijk eigendom van het werkende volk te brengen.

Bevrijd van het keurslijf van de kapitalistische eigendomsverhoudingen, zullen de productiekrachten planmatig en onophoudelijk ontwikkeld kun-

nen worden. Economische crises zullen tot het verleden behoren. In plaats van productie voor maximale winst, zal in het socialisme geproduceerd worden om in de voortdurend groeiende en wisselende materiele en culturele behoeften van de gehele maatschappij te voorzien. Dit wordt gerealiseerd door groei die niet wordt onderbroken door economische crises en door voortdurende verbetering van de socialistische productie op basis van de nieuwste technieken, met doelbewust gebruik van de voordelen van de grootproductie – en met behoud van de natuurlijke leefomgeving, in eenheid van mens en natuur’.

De dictatuur van het proletariaat betekent niet alleen onderdrukking van vroegere uitbuiters en van degenen die de heerschappij van het kapitalisme willen herstellen. Zij berust vooral op het feit dat de arbeidersklasse een, vergeleken met het kapitalisme, hoger type van maatschappelijke organisatie belichaamt en verwerkelijkt.

Onder leiding van haar partij zal de arbeidersklasse de leiding en het bestuur van staat en economie ter hand nemen. De organisatie van de maatschappelijke productie zal meer en meer gaan berusten op de vrije en bewuste discipline en de initiatieven van de werkers zelf.

Werkloosheid zal tot het verleden behoren, omdat iedereen overeenkomstig zijn of haar bekwaamheden aan de maatschappelijke arbeid deel zal nemen en overeenkomstig zijn of haar bijdrage beloond zal worden.

De socialistische revolutie kan niet in één klap een einde maken aan de

slechte overblijfselen van het kapitalisme. In het socialisme blijven klassen en klassenstrijd bestaan.

Doorslaggevend voor de onomkeerbare overwinning van het socialisme is de ideologische strijd tegen de blijvende invloed van de burgerlijke ideologie, de oude zeden en gebruiken en het kleinburgerlijk egoïsme, met als doel het vestigen en verder ontwikkelen van het socialistisch bewustzijn onder de mensen.

Onder de verhoudingen van de dictatuur van het proletariaat voert de arbeidersklasse de klassenstrijd gericht op het tot stand brengen van het communisme, nadat de socialistische revolutie in alle landen van de wereld de overwinning heeft behaald.

In het communisme, waar de tegenstellingen tussen stad en platteland en die tussen hoofd- en handarbeid zijn opgeheven, zullen, wanneer de productiekrachten zover zijn ontwikkeld dat er een overvloed wordt geproduceerd en wanneer de burgerlijke ideologie definitief overwonnen is, klassen en staat afsterven en nationale grenzen verdwijnen.

Dan ontstaat de klassenloze maatschappij, waar arbeid de eerste levensbehoefte is geworden, omdat deze iedereen in staat stelt vrijwillig zijn bekwaamheden te ontplooien en voor het algemeen maatschappelijk nut in te zetten en ieder naar zijn of haar behoeften deel kan hebben aan de maatschappelijk geproduceerde rijkdom.

Lessen tegen verval

De opbouw van het socialisme in de Sovjet-Unie en China heeft laten zien tot welke grote prestaties de werkende massa's in staat zijn, wanneer zij hun toekomst in eigen handen nemen.

Het kapitalistisch herstel in de Sovjet-Unie en China en het revisionistisch verval van de meeste communistische partijen hebben verwarring gezaaid over de werkelijke inhoud van socialisme en communisme. Niet de buitenlandse imperialisten, noch de vroegere uitbuiters hebben het socialisme ten val gebracht, maar een nieuwe uitbuitersklasse van verburgerlijkte bureaucraten. Dit is een belangrijke les die in de toekomstige socialistische landen benut zal worden, om herhaling te voorkomen. Mao Zedong trok de lessen uit het revisionistisch verraad in de Sovjet-Unie en Oost-Europa. Hij mobiliseerde de arbeiders, boeren en revolutionaire studenten in de Grote Proletarische Culturele Revolutie tegen het gevaar van herstel van het kapitalisme. De Culturele Revolutie is de hoogste vorm van klassenstrijd in het socialisme. De Chinese volksmassa's realiseerden de meest uitgebreide democratie in de geschiedenis van de mensheid, wierpen een dam op tegen herstel van het kapitalisme, slaagden erin de socialistische productie omvangrijk te doen groeien en brachten hun socialistisch bewustzijn op een hoger niveau.

Hoofdstuk 5

De revisionistische machtsgreep na Mao Zedong's dood toont de noodzaak van het voortdurend toepassen van de strijdmethode van de Culturele Revolutie. Ook deze ervaring zal de arbeidersbeweging zich ten nutte moeten maken.

De partij heeft de taak uit deze ervaringen de lessen te trekken, die haar in staat stellen het socialisme onder de arbeiders een nieuw aanzien te verschaffen.

Hoofdstuk 6

Nieuwe marxistisch-leninistische arbeiderspartij

Het strategisch doel van de strijd van de arbeidersklasse is het veroveren van de politieke macht en de oprichting van het socialisme, met als einddoel het tot stand brengen van de klassenloze maatschappij van de toekomst: het communisme.

Zonder een marxistisch-leninistische massapartij zal de arbeidersklasse deze revolutionaire strijd niet succesvol kunnen voeren.

De Rode Morgen stelt zich tot taak deze revolutionaire arbeiderspartij opnieuw op te bouwen. De nieuwe partij van de arbeidersklasse kan niet op-

gericht worden door haar eenvoudigweg te proclameren. De nieuwe revolutionaire partij moet van de grond af worden opgebouwd, in de beste internationalistische traditie van de revolutionaire Nederlandse communisten.

De Rode Morgen is een partij-opbouworganisatie. Een leerschool voor de praktijk van de revolutionaire partij. Door de verbinding van studie van het wetenschappelijk socialisme met het praktische werk, leert de partij-opbouworganisatie uit positieve en negatieve ervaringen om haar fouten te herstellen en in de toekomst te vermijden.

De grondslag van de Rode Morgen is het marxisme-leninisme: het wetenschappelijk socialisme zoals ontwikkeld door Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao Zedong en andere leiders van de revolutionaire arbeidersbeweging.

Het marxisme-leninisme is geen dogma, maar een leidraad tot handelen. Het wordt verder ontwikkeld door de algemeen geldende principes toe te passen op de zich wijzigende situatie in de klassenstrijd. Dat moet geleerd worden.

De taak van de Rode Morgen is het fundament te leggen voor de nieuwe marxistisch-leninistische partij. Dit betekent het uitbouwen van de Rode Morgen tot een revolutionaire organisatie van de arbeidersklasse, die in de eerste plaats geworteld moet zijn in de belangrijkste industriële bedrijven en waarin arbeiders in meerderheid het partijkader vormen.

Bijzondere aandacht moet hierbij gegeven worden aan de organisatie van de (werkende) jongeren, die de toekomst van het werkende volk vormen.

Als aan deze voorwaarden is voldaan, kan overgegaan worden tot oprichting van de partij.

De belangrijkste opgave van de partij is de meerderheid van de arbeidersklasse te winnen voor het socialisme en haar strijd hoger te helpen ontwikkelen tot een strijd tegen het monopoliekapitalisme en zijn staat. Uitgaande van actie-eenheid in de dagelijkse strijd rond deeleisen, moet de partij er systematisch aan werken de arbeidersklasse te verenigen rond alle wezenlijke strijdpunten.

De tactiek van de partij bestaat uit het verbinden van de economische strijd met de politieke strijd, om tot het arbeidersoffensief over te gaan. De bedrijfskernen hebben als eerste opgave de taak om strijdbewegingen op het bedrijf en in de vakbond voor te bereiden en door te voeren. De dagelijkse strijd voor deeleisen moet benut worden om de arbeiders de fundamentele uitweg uit het kapitalisme te laten zien en de arbeidersklasse te helpen om zichzelf te bevrijden. De partij moet zo de strijd voor hervormingen tot een leerschool maken van de klassenstrijd voor het socialisme.

Naar een massapartij van het werkende volk

De partij streeft er ook naar om in strijdbewegingen van bredere lagen van het volk de leiding van de arbeidersklasse tot uitdrukking te brengen. De partij propageert en organiseert in elke strijdbeweging de eisen die een ontplooiing van de strijd tegen de bourgeoisie bevorderen, zoals de strijd voor de verdediging en de uitbreiding van de burgerlijk-democratische rechten, tegen de neofascistische tendensen, tegen de toenemende repressie door het staatsapparaat en de inperking van rechten van de arbeidersbeweging en de werkende bevolking.

In de milieubeweging streeft de partij naar het bundelen van krachten tegen de werkelijke vervuilers - de grote concerns en hun jacht op winst - en naar versterking van de leiding van de arbeidersklasse in de strijd tegen de vernietiging van het leefmilieu.

De partij voert een vastbesloten strijd tegen reformisme en revisionisme. Daarbij moet rekening gehouden worden met de concrete situatie, de stand van de klassenstrijd en de ontwikkeling van het bewustzijn van de arbeiders, om niet in sektarisme te vervallen.

De partij moet met de groei van de klassenstrijd een omvattende poli-

tieke, praktische en organisatorische werking ontplooiën en er zo in sla-
gen om tot een massapartij van de werkende bevolking in Nederland te
worden. Een partij die optreedt voor de eenheid van alle arbeiders in Ne-
derland en die in staat is de strijd van de arbeidersklasse te leiden.

De mogelijkheid om de dictatuur van de monopolies omver te werpen is
voorhanden als de heersende klasse niet meer op de oude wijze kan re-
geren en wanneer de overgrote meerderheid van het werkende volk niet
meer op de oude wijze leven wil.

De geschiedenis van de arbeidersbeweging heeft geleerd dat de bour-
geoisie voor niets terug zal deinzen - en op het beslissende moment naar
het meest brute geweld zal grijpen - om haar heerschappij en haar pri-
vileges te verdedigen.

De arbeidersklasse staat in een revolutionaire situatie voor geen andere
keuze dan, onder leiding van haar partij, tot de gewapende opstand over
te gaan.

De klassenstrijd van het proletariaat bereikt hiermee zijn hoogste vorm.

Hoofdstuk 6

Actie-eenheid en internationalisme

De partij zal in actie-eenheid samenwerken met alle organisaties en groepen die vechten tegen het monopoliekapitalisme en zal hun eisen ondersteunen, voor zover die niet strijdig zijn met de belangen van de arbeidersklasse.

De arbeidersklasse zal de politieke macht niet kunnen verwerven als zij er niet in slaagt de gehele werkende bevolking in haar strijd te mobiliseren en te leiden, teneinde de bourgeoisie ten val te brengen.

Daartoe werft de arbeidersklasse ook bondgenoten onder kleinburgerlijke lagen van het volk. Hun bestaan is gegrond op de kapitalistische productieverhoudingen, zij worden echter door de concentratie van ka-

pitaal en de steeds scherper wordende concurrentie in toenemende mate van hun middelen van bestaan beroofd. Belangrijke potentiële bondgenoten van de arbeidersklasse onder de kleinburgerlijke lagen zijn de loonafhankelijken.

De arbeidersklasse en haar partij zullen ook onder de kleine boeren, middenstanders, zelfstandigen en eigenaars van kleine bedrijven bondgenoten kunnen vinden en invloed op hun strijd uit kunnen oefenen, indien zij erin slagen hen te laten zien dat de vernietiging van hun bestaansmiddelen veroorzaakt wordt door het monopoliekapitalisme - en dat hun werk en kennis uiteindelijk slechts in het socialisme ten volle benut zullen worden.

Hun strijd, onze strijd

Hoewel de arbeidersklasse voor de opgave staat om de bourgeoisie in eigen land te overwinnen, zal haar klassenstrijd niet alleen naar inhoud, maar ook naar vorm steeds meer een internationaal karakter aannemen.

De internationalisering van de productie maakt de internationale solidariteit en samenwerking in de klassenstrijd meer dan ooit tot een dwingende noodzaak. Het proletarisch internationalisme vereist juist dat in het imperialistische Nederland een nieuwe partij van de arbeidersklasse wordt opgebouwd.

We staan aan de vooravond van een nieuwe stormloop op het imperialistisch wereldsysteem.

De Rode Morgen zal naar vermogen de strijd van de arbeiders en werkers in andere landen ondersteunen en zich inzetten voor de internationale aaneensluiting van marxisten-leninisten, met het doel de internationale revolutie tegen het imperialisme vooruit te brengen.

Proletariërs aller landen, verenigt u!

Hoofdstuk 7

Actieprogramma

Actieprogramma

Voorwoord actieprogramma

De taak die de Rode Morgen zich stelt is het fundament te leggen voor een nieuwe marxistisch-leninistische arbeiderspartij, die in de eerste plaats geworteld is in de belangrijkste industriële bedrijven. De dagelijkse strijd voor deeleisen moet benut worden om de uitweg uit het kapitalisme te laten zien, zodat de arbeidersklasse zichzelf kan bevrijden. De strijd voor hervormingen wordt zo tot een leerschool van de klassenstrijd voor het socialisme.

De georganiseerde arbeidersklasse propageert en organiseert in elke beweging de eisen die een ontplooiing van de strijd tegen de bourgeoisie bevorderen, zoals de strijd voor de verdediging en de uitbreiding van de burgerlijk-democratische rechten, tegen de neofascistische tendensen, tegen de toenemende repressie door het staatsapparaat en de inperking van rechten van de arbeidersbeweging en de werkende massa's.

Hoewel de arbeidersklasse voor de opgave staat om de bourgeoisie in eigen land te overwinnen, zal haar klassenstrijd niet alleen naar inhoud, maar ook naar vorm steeds meer een internationaal karakter aannemen. Om, uitgaande van actie-eenheid in de dagelijkse strijd rond deeleisen, de arbeidersklasse rond alle wezenlijke strijdpunten te verenigen, stellen wij het volgende actieprogramma voor.

Actieprogramma

Voor de verbetering van de sociale positie van de arbeidersklasse en de werkende mensen

- 1) Lonen en uitkeringen omhoog
Volledige en automatische prijscompensatie van lonen en uitkeringen

- 2) Sociale premies volledig ten laste van de kapitalisten
Geen inkomensdaling bij ziekte, arbeidsongeschiktheid en werkloosheid
Geen beperking van de duur van de werkloosheidsuitkering
Geen privatisering van sociale verzekeringen
Geen bemoeienis van bedrijfsleiding bij ziekteverzuim
Pensioenleeftijd omlaag, uitkering ouderen omhoog

Deel I

- 3) Uitbreiding van volwaardige arbeidsplaatsen, verlaging van de werkdruk en verbetering van de arbeidsomstandigheden
Arbeidstijdverkorting tot 30 uur per week met behoud van loon en volledige herbezetting
Verkorting van de arbeidsdag
Verbod op verlenging arbeidsduur boven de 8 uur per dag
Terugdringen van de flexibilisering van de arbeidstijd en arbeidscontracten

- 4) Recht op vast werk en volwaardig inkomen voor iedereen
Omzetten van tijdelijk werk in vaste arbeidscontracten
Dezelfde rechten en arbeidsvoorwaarden voor parttimers en ingeleenden als voor fulltimers
Uitbreiding van de kinderopvang. Gratis crèches

- 5) Alleen nachtwerk, weekendwerk en volcontinu waar dat om sociale redenen of om productietechnische redenen noodzakelijk is
Terugdringen van de fysieke en geestelijke belasting van nachtwerk, weekendwerk en volcontinu. Verbetering van beloning en verlaging van de werkdruk voor dit werk

- 6) Uitbreiding van het aantal vrije dagen en aaneengesloten vakantieweken

- 7) Gezonder werken door veiliger en betere werkomstandigheden.
Op kosten van de ondernemers bestrijden van onveilige werkomstandigheden, gif, stank, vuil, stress, zware fysieke en geestelijke belasting en lawaai op de werkplek
- 8) Weg met de lagere jeugdlonen en lagere uitkeringen voor jongeren
Gelijk loon voor gelijk werk
Verbod op kinderarbeid
Uitbreiding van het aantal arbeidsplaatsen en stageplaatsen voor jongeren
Verbetering en uitbreiding van de beroepsopleiding
Recht op een baan in het vak waarvoor je opgeleid bent
- 9) Voor de wettelijke, sociale en economische gelijkberechtiging van vrouwen
Gelijke beloning voor vrouwen en mannen
Uitbreiding zwangerschapsverlof met behoud van loon
- 10) Nationalisatie van nutsbedrijven, openbaar vervoer, ziekenhuizen, telefoon-, post- en internetbedrijven, woningbedrijven en andere publieke voorzieningen
Geen privatisering van staatsbedrijven en openbare diensten

- 11) Goede en betaalbare woningen voor werkenden en uitkeringsgerechtigden
Woonlasten omlaag
Afschaffen van de jaarlijkse huurverhoging
Stop de afbraak, voor uitbreiding van de sociale woningbouw.
Verbetering van het onderhoud
Verbod op speculatie met woonruimte en bouwgrond
- 12) Gratis openbaar vervoer
Uitbreiding bereikbaarheid en diensten openbaar vervoer
- 13) Belastingen omlaag
Belastingverhoging voor veelverdieners en grote bedrijven
Afschaffing van directe en indirecte subsidies aan de monopolies
Voor het afschaffen van de BTW en andere indirecte belastingen,
in de eerste plaats op de noodzakelijke levensbehoeften
Afschaffing van gemeentelijke heffingen voor werkenden en uitkeringsgerechtigden
- 14) Gratis rechtshulp voor werkenden en uitkeringsgerechtigden
- 15) Onbelemmerde toegang voor arbeiderskinderen tot scholen en universiteiten

Voor alzijdig, polytechnisch onderwijs waar theorie en praktijk gecombineerd worden

Gratis openbaar onderwijs, opleiding en studie

Geen belastinggeld voor bijzonder onderwijs

Meer openbare middelen voor buitengewoon onderwijs

Verhoging van beurzen voor scholieren en studenten

Kleinere klassen; aanstelling van meer leerkrachten

Geen godsdienst op de openbare scholen

Geen ronselpraktijken voor het leger op de scholen

Geen bemoeienis van bedrijven met scholen door sponsoring of contractonderwijs

Verplicht antiracistisch en antifascistisch onderricht op school

- 16) Gratis en vrij toegankelijke openbare gezondheidszorg
Verbetering van de publieke medische- en zorgvoorzieningen
Weg met de eigen bijdragen voor zorg en geneesmiddelen, geen extra betalingen
Specialisten in dienst van de ziekenhuizen. Verkorting van wachtlijsten door het opleiden van meer specialisten
Voor algemene prijsverlaging van geneesmiddelen en medische apparatuur

Uitbreiding van gratis medische- en zorgvoorzieningen voor ouderen en gehandicapten, zodat zij volledig in de maatschappij kunnen functioneren
Uitbreiding van het aantal verpleegkundigen, verzorgenden en artsen in opleiding. Verbetering van hun arbeidsvoorwaarden

- 17) Bescherm het milieu tegen de werkelijke vervuilers:
de grote concerns met hun jacht op winst
Bestrijd de vervuiling van water, lucht en bodem op kosten van de kapitalisten
Afschaffing van heffingen die de lasten van milieuvervuiling op het volk afschuiven
Geen nieuwe kerncentrales en ontmanteling van de bestaande, tot er een veilige oplossing is voor afval en productie
Bevorder de ontwikkeling en toepassing van veilige en schone energiebronnen en alternatieven voor schadelijke stoffen
Tegen afvaldumping, plundering en kaalslag door de multinationals in afhankelijke landen

Voor ontplooiing van de strijd van de werkende massa's

- 1) Voor volledig en onbeperkt stakingsrecht
Weg met de beperkingen opgelegd door rechtbanken
en arbitragecommissies
Onbeperkt recht op demonstraties en vergaderingen
van democraten en antifascisten
Volledige vrijheid voor vakbondsstrijd en politieke organisatie
op de bedrijven
- 2) Ontbinding van AIVD, politieke recherche en geheime diensten
Vrije toegang tot al hun archieven

- 3) Ontbinding van de Mobiele Eenheid
- 4) Vrije en kosteloze toegang tot de media voor alle democratische organisaties
- 5) Voor het opheffen van de monarchie
1 Mei strijddag 1 Mei vrij
- 6) Voor afschaffing van kiesdrempels en financiële hinderpalen om in parlement, gemeenteraden, deelraden en provinciale staten gekozen te worden
Geen invoering van een districtenstelsel
Tegen de financieing van politieke partijen uit openbare middelen
- 7) Actief en passief kiesrecht bij alle verkiezingen, voor iedereen vanaf 16 jaar die in Nederland woont
- 8) Voor het verbod van alle fascistische en racistische partijen en organisaties
Verbod op het verspreiden van fascistische en racistische

propaganda

- 9) Onbeperkt recht op politiek asiel voor vervolgte democraten, antifascisten en revolutionairen
- 10) Legalisering van in Nederland wonende 'illegalen'
- 11) Volledige gelijkberechtiging van migranten
- 12) Opheffen van de identificatieplicht
Weg met de toenemende staatscontrole en de bespionering van burgers
Voor bescherming van de persoonlijke levenssfeer.
Vrije toegang tot alle (computer)bestanden die betrekking hebben op de eigen persoon
- 13) Weg met het Schengen-akkoord
Geen Europese politiediensten
- 14) Volledige vrijheid voor het werk van democratische organisaties in het leger

Voor internationale strijd en solidariteit

- 1) Steun de volkeren in hun strijd tegen neokoloniale afhankelijkheid, uitbuiting en onderdrukking.
Voor nationale en sociale bevrijding
Gelijk loon voor gelijk werk wereldwijd
- 2) Opheffing van NAVO en Europese militaire verbonden
Nederland uit de NAVO en Europese militaire verbonden
Verbod op en vernietiging van alle ABC-massavernietigingswapens
Ontbinding van luchtmobiele brigade en snelle interventiemacht
Geen Nederlandse deelname aan imperialistische interventies

Deel III

- 3) Nederland weg uit IMF, Wereldbank en WTO
Geen speciale bevoegdheden voor de Veiligheidsraad.
Overheveling van besluitvorming naar de Algemene Vergadering van de VN

- 4) Tegen de vertrapping van de rechten van de volkeren door de imperialisten
Steun aan de revolutionaire strijd van de werkende massa's wereldwijd
Voor vrede en vriendschap tussen de volkeren

Statuten Rode Morgen

Statuten

Statuten Rode Morgen

Voorwoord

Aangenomen op 21 november 2015

Alleen het echte socialisme biedt de volkeren op de wereld toekomstperspectief. Het imperialistisch wereldsysteem schudt op haar grondvesten, het heeft zich verstrikt in tegenstellingen die het niet op kan lossen.

De internationalisering van de productie leidt niet tot orde, maar tot steeds grotere wanorde en conflicten. De vooruitgang van de moderne wetenschap en technische kennis scheppen verwachtingen die niet waar gemaakt worden. De mensheid heeft de middelen en voorwaarden geschapen om iedereen een goed leven te kunnen verzekeren, maar het kapitalisme breekt deze aan stukken.

Verworvenheden en rechten van werkende mensen blijken onder burgerlijk-democratische verhoudingen even tijdelijk en voorwaardelijk als

verkiezingsbeloften

De opeenhoping van absolute rijkdom in handen van een steeds kleinere groep rijken in tegenstelling tot de opeenhoping van absolute armoede bij miljoenenmassa's, brengen arbeiders en werkenden over heel de wereld in opstand.

We staan aan de vooravond van een nieuwe stormloop op het imperialistisch wereldsysteem. Om de toekomst te bevechten zal de arbeidersklasse zich zélf met de politiek moeten gaan bemoeien. Alleen het echte socialisme biedt perspectief.

Zonder een marxistisch-leninistische massapartij zal de arbeidersklasse in Nederland zich niet succesvol bij deze internationale revolutionaire strijd kunnen aansluiten.

De Rode Morgen stelt zich tot taak in Nederland de partij van de arbeidersklasse van de grond af opnieuw op te bouwen, in de beste traditie van de revolutionaire Nederlandse communisten.

De nieuwe partij van de arbeidersklasse kan niet opgericht worden door haar eenvoudigweg te proclameren. De Rode Morgen is een partijopbouworganisatie. Een leerschool voor de praktijk van de revolutionaire partij. Door de verbinding van studie van het wetenschappelijk socialisme

met het praktische werk, leert de partijopbouworganisatie uit positieve en negatieve ervaringen om haar fouten te herstellen en in de toekomst te vermijden.

De grondslag van de Rode Morgen is het marxisme-leninisme. Het marxisme-leninisme is geen dogma, maar een leidraad tot handelen. Het wordt verder ontwikkeld door de algemeen geldende principes toe te passen op de zich wijzigende situatie in de klassenstrijd. Dat moet geleerd worden.

De taak van de Rode Morgen is het fundament te leggen voor de nieuwe marxistisch-leninistische partij. Dit betekent het uitbouwen van de Rode Morgen tot een revolutionaire organisatie van de arbeidersklasse, die in de eerste plaats geworteld moet zijn in de belangrijkste industriële bedrijven en waarin arbeiders in meerderheid het partijkader vormen. De Rode Morgen en haar jongerenorganisatie JeS besteden bijzondere aandacht aan de organisatie van de (werkende) jongeren, die de toekomst van het werkende volk vormen.

Hoewel de arbeidersklasse voor de opgave staat om de bourgeoisie in eigen land te overwinnen, zal haar klassenstrijd niet alleen naar inhoud, maar ook naar vorm steeds meer een internationaal karakter aannemen.

De internationalisering van de productie maakt de internationale solida-

Voorwoord

riteit en samenwerking in de klassenstrijd meer dan ooit tot een dwingende noodzaak. De Rode Morgen zal naar vermogen de strijd van de arbeiders en werkenden in andere landen ondersteunen en zich inzetten voor de internationale aaneensluiting van marxisten-leninisten, met het doel de internationale revolutie tegen het imperialisme vooruit te brengen.

Hoofdstuk 1

Lidmaatschap

Artikel 1.1

Iedereen die 18 jaar of ouder is, de statuten en het programma van de Rode Morgen onderschrijft, een vastgestelde contributie betaalt en mee wil werken in een basiseenheid van de organisatie kan lid worden.

Artikel 1.2

Wie lid wil worden is eerst een periode kandidaat-lid. Doel van het kandidaat-lidmaatschap is ervoor te zorgen dat een kandidaat-lid bewust de organisatie, het program en haar werkwijze leert kennen - en omgekeerd dat de organisatie het kandidaat-lid leert kennen.

Wie kandidaat-lid wil worden doet dit door een schriftelijke aanvraag in te dienen. Een kandidaat-lid moet voorgedragen worden door twee leden. De basiseenheid waar de voordracht plaats vindt neemt een beslissing die (voorzien van argumenten) wordt voorgelegd aan het eerst volgende hogere orgaan in de organisatie. Wanneer deze het besluit heeft bekrachtigd, gaat het kandidaat-lidmaatschap in.

Het kandidaat-lidmaatschap duurt zes maanden, waarin een kandidaat-lid alle plichten en rechten van een lid heeft, behalve het stemrecht.

Aan het einde van de periode van kandidaat-lidmaatschap is er een beoordeling door de basiseenheid. Op deze vergadering wordt besloten of het kandidaat-lid als volwaardig lid wordt opgenomen. Dit besluit moet door het eerst volgende hogere orgaan worden bekrachtigd.

Artikel 1.3

Ieder lid betaalt maandelijks contributie. De hoogte van de minimum-contributie wordt vastgesteld door de Algemene Ledenvergadering. De hoogte van de contributie wordt (behoudens het minimum) door elk lid zelf vastgesteld in een vergadering van de basiseenheid. Afwijkende re-

gelingen moeten door het eerst volgende hogere orgaan worden goedgekeurd.

Artikel 1.4

Een lid dat zonder goedvinden van de organisatie drie maanden contributieachterstand heeft wordt geschorst. Bij een achterstand van een half jaar volgt roeyement.

Artikel 1.5

Het materiaal dat een lid aan de Rode Morgen heeft gegeven en het materiaal en de documenten die de organisatie aan een lid ter beschikking heeft gesteld blijven eigendom van de Rode Morgen. Bij beëindiging van het lidmaatschap - om welke reden dan ook - wordt dit materiaal teruggegeven aan de organisatie.

Hoofdstuk 1

Hoofdstuk 2

Organisatie

Artikel 2.1

De Rode Morgen is georganiseerd volgens het principe van het democratisch centralisme. Democratisch centralisme houdt in dat er intern een democratische discussie is over al het werk van de organisatie. Deze democratische discussie is erop gericht de lijn van de organisatie te verbeteren en eenheid van handelen tot stand te brengen. Om als eenheid te kunnen optreden is centralisme nodig. Ervaringen uit de praktijk worden beoordeeld als juist of onjuist door discussie, onderzoek en studie. Door deze methode toe te passen kunnen juiste richtlijnen voor het werk van de organisatie tot stand komen.

Is een besluit eenmaal genomen, dan moet het gezamenlijk worden uitgevoerd. Gebeurt dit niet, dan vervalt de organisatie tot een discussiegroep.

Artikel 2.2

Elk lid, onafhankelijk van zijn of haar positie in de organisatie, neemt de discipline van het democratisch centralisme in acht:

- Het individu is ondergeschikt aan de organisatie.
- De minderheid is ondergeschikt aan de meerderheid.
- Het lagere niveau is ondergeschikt aan het hogere niveau.
- De Centrale Leiding (CL) is ondergeschikt aan de Algemene Ledenvergadering (ALV).

Tussen de ledenvergaderingen door is de gehele organisatie ondergeschikt aan de gekozen CL.

Artikel 2.3

Besluiten worden op alle niveaus genomen met een gewone meerderheid van uitgebrachte stemmen, waarbij onthoudingen niet meetellen. Als de stemmen staken of de meerderheid onthoudt zich van stemming, dan wordt het voorstel geacht te zijn verworpen.

Artikel 2.4

Discussie en besluitvorming vinden plaats op de ALV, in leidende organen en in vergaderingen van de basiseenheden. Het vormen van fracties met eigen besluitvorming en een eigen koers is niet democratisch en dus niet toegestaan. Het vergroot niet de eenheid, maar zou leiden tot verdeeldheid.

Artikel 2.5

Een lid kan kritiek uiten en in beroep gaan tegen ieder besluit (tot bij de CL) en kan de kritiek op een besluit bij de Controle Commissie en op de Algemene Ledenvergadering aan de orde stellen. Tot het gewijzigd is, blijft een besluit echter geldig.

Hoofdstuk 2

Basiseenheden

Artikel 3.1

Het fundament van de organisatie wordt gevormd door basiseenheden. Een basiseenheid omvat tenminste drie leden uit het betreffende werkterrein.

Een steunpunt omvat leden of kandidaat-leden, die met behulp van een of meerdere leden uit een andere basiseenheid zich leren organiseren als zelfstandige basiseenheid.

De hoofdaandacht van de hele organisatie moet - niet alleen ideologisch en politiek - maar ook kwantitatief gericht zijn op de opbouw van basiseenheden in de grote bedrijven.

Artikel 3.2

De oprichting van een basiseenheid gebeurt met toestemming van het eerst volgende hogere orgaan.

Artikel 3.3

Het politieke leven van de organisatie vindt allereerst plaats in de basiseenheden. In de regel wordt er om de twee weken een vergadering van de basiseenheid gehouden.

Artikel 3.4

De leden van een basiseenheid kiezen elk jaar in ieder geval een leiding en een verantwoordelijke voor het innen van de contributies. Verder wordt er een taakverdeling doorgevoerd naar omstandigheden. De gekozen verantwoordelijken zijn verantwoording verplicht en direct afzetbaar.

Hoofdstuk 4

Leidende organen

Artikel 4.1

De Algemene Ledenvergadering is het hoogste orgaan in de organisatie. De ALV bestaat uit alle leden en kandidaat-leden. Op de ALV wordt de algemene lijn voor de komende periode vastgesteld en legt de Centrale Leiding verantwoording af. De CL moet alle besluiten van de Algemene Ledenvergadering uitvoeren. De ALV is alleen gerechtigd tot het nemen van besluiten als minstens twee derde van de leden aanwezig is.

Artikel 4.2

De CL roept minstens eens in de drie jaar een Algemene Ledenvergadering bij elkaar. De stukken daarvoor moeten twee maanden tevoren aan de leden beschikbaar gesteld zijn.

Een basiseenheid kan bij de CL een verzoek indienen om een tussentijdse ALV te houden. De CL houdt binnen vier weken na het verzoek een stemming hierover onder alle leden. Een bijzondere (tussentijdse) ALV komt bij elkaar als minimaal 30% van de leden hierom vraagt.

Artikel 4.3

Alleen een Algemene Ledenvergadering kan de statuten wijzigen.

Artikel 4.4

De Algemene Ledenvergadering stelt de hoogte van de minimumcontributie vast.

Op de ALV wordt een kascommissie gekozen, bestaande uit minimaal drie leden van de organisatie (geen leden van CL of Controle Commissie). Deze kascommissie controleert de financiën en moet daarvoor alle medewerking van de CL krijgen. De commissie brengt aan de ALV verslag uit.

Artikel 4.5

Leidende organen moeten verantwoording aan de leden afleggen over hun werk.

Artikel 4.6

Leidende organen combineren collectieve leiding met individuele verantwoordelijkheid. Dit betekent dat de algemene politieke lijn ten aanzien

van alle belangrijke vraagstukken collectief wordt bediscussieerd en vastgesteld. De individuele verantwoordelijken doen voorstellen aan het collectief en zijn verantwoordelijk voor de doorvoering en concretisering van de vastgestelde lijn.

Artikel 4.7

De leden van de Centrale Leiding worden door de Algemene Ledenvergadering individueel gekozen in een geheime schriftelijke stemming. Dit gebeurt met een gewone meerderheid van stemmen. Als niet voldoende kandidaten een meerderheid hebben gekregen, wordt voor de resterende plaatsen opnieuw gestemd.

De CL bestaat uit minstens vijf leden.

Alleen de leden die daarvoor toestemming hebben van hun afdeling mogen zich ook daadwerkelijk kandideren voor de CL.

Artikel 4.8

De Centrale Leiding kan tussen twee ledenvergaderingen nieuwe CL-leden opnemen als uit een stemming in de organisatie blijkt dat de meerderheid met de kandidaten instemt. Voor het verwijderen van CL-leden

uit de Centrale Leiding is eenzelfde procedure vereist.

Leden kunnen ook het initiatief nemen tot het afzetten van CL-leden, volgens dezelfde procedure waarmee een tussentijdse ALV bijeen geroepen kan worden. (zie artikel 4.2)

Artikel 4.9

Ieder CL-lid werkt actief mee als lid van de eigen basiseenheid.

Artikel 4.10

De CL geeft regelmatig een ledenblad uit.

Artikel 4.11

De CL geeft de Rode Morgen krant uit waarin de lijn van de organisatie wordt verbreid. Daarvoor benoemt de CL een redactie. De redactie is on-dergeschikt aan de besluiten van de ALV en aan de richtlijnen van de CL.

Controle Commissie

Artikel 5.1

De Algemene Ledenvergadering kiest een onafhankelijke Controle Commissie (CC).

De Controle Commissie heeft tussen opeenvolgende ALV's als taak:

- De uitvoering van de besluiten van de ALV te waarborgen.
- Het revolutionair karakter van de organisatie te bewaken en het politiek program, de statuten en de principes van het marxisme-leninisme te verdedigen.

De Controle Commissie legt verantwoording af voor haar functioneren in een verslag aan de ALV.

Artikel 5.2

De Controle Commissie bestaat uit tenminste drie leden (en eventueel twee kandidaat-leden). De commissieleden mogen zelf geen leidende functies vervullen.

Artikel 5.3

De commissie woont alle vergaderingen van de CL bij en krijgt desge-
wenst de beschikking over alle informatie die CL-leden hebben. De com-
missie vergadert regelmatig. Besluiten worden genomen met
meerderheid van stemgerechtigde leden. De Controle Commissie stelt
gevraagd en ongevraagd onderzoeken in naar het functioneren van lei-
dingen, kaderleden en kandidaten voor leidinggevende functies.

Artikel 5.4

De commissie onderzoekt hoe de ontwikkeling van het werk van de Rode
Morgen zich verhoudt tot de principes van het marxisme-leninisme en
tot het Politiek Program en de Statuten.

Artikel 5.5

De commissie heeft eigen administratieve bevoegdheden, kan onderzoeken instellen, besluiten van de CL vernietigen en disciplinaire straffen opleggen. Haar hoofdmethode is echter het opvoedings- en overtuigingswerk - de commissie moet controleren dat de strijd om de denkwijze op de juiste manier wordt gevoerd.

Artikel 5.6

De CL kan de Controle Commissie vragen om een onderzoek in te stellen. De commissie stelt dan zelf een plan van onderzoek op en bepaalt de methoden die zij voor dit onderzoek nodig heeft. De commissie kan ook zelfstandig tot een onderzoek besluiten.

Als een onderzoek wordt ingesteld, dan worden de basiseenheid en de betrokken individuele leden daarvan op de hoogte gesteld.

Artikel 5.7

De commissie neemt klachten van individuele leden in behandeling die

vinden dat ze onjuist worden behandeld door de leiding. De commissie onderzoekt de kwestie, geeft antwoord en neemt maatregelen.

Artikel 5.8

De commissie stelt een onderzoek in naar de politieke ontwikkeling van iedereen die zich kandidaat stelt voor een leidinggevende functie en doet daarvan verslag voor de verkiezingen. Dit onderzoek baseert zich op de politieke levensloop die het betreffende lid opstelt en op de beoordeling van de kandidaat door zijn of haar basiseenheid.

Artikel 5.9

De commissie heeft de bevoegdheid om de volgende disciplinaire maatregelen op te leggen: waarschuwing, ontnemen van stemrecht, schorsing, functieontzetting, roeyement. Een disciplinaire maatregel wordt zo snel mogelijk gemotiveerd aan het lid meegedeeld.

Artikel 5.10

Tegen besluiten en maatregelen van de commissie kunnen leden schriftelijk bezwaar maken. Dit bezwaar moet binnen twee maanden door de commissie in behandeling worden genomen. Geroyeerde leden kunnen aan de Algemene Ledenvergadering vragen hun roeyement op te heffen.